



Arrest

nr. 53 943 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. SOENEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Qadessiye (Diwaniye), de wijk Asri. U werkte als soldaat bij de Nationale Garde (Haras al watani) vanaf 28/02/2008 en dit gedurende vijf maanden. U maakte deel uit van de achtste legerdivisie, gelegerd in Sob Al Shamiye. U verklaart de eerste drie maanden een opleiding te hebben gekregen om wapens te hanteren en erna gedurende twee maanden gelegerd te zijn geweest aan een mobiele controlepost in Al Hamad, een dorp op weg naar Bagdad.

Eind 2008 controleerde u aan de controlepost twee verdachten, afkomstig uit uw eigen wijk. Echter, de poging om hen te arresteren mislukte voor één van hen. Drie dagen na de arrestatie werd u telefonisch bedreigd opdat u de andere gearresteerde persoon zou vrijlaten. Beide personen zouden tot

het Mehdi leger behoren en waren afkomstig uit uw eigen wijk. Hierna ontving u nog een drietal dreigtelefoons. U verbleef gedurende drie maanden bij uw zus in Al Hamad in Qadessiye. U besloot uw land te ontvluchten en vertrok op 22/12/2008 met de identiteitsdocumenten van uw broer naar Turkije. U kwam aan in België op 1/4/2010 en vroeg diezelfde dag nog asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een nationaliteitsbewijs, een identiteitskaart, een militaire kaart, een brief van de kamer van koophandel, een identiteitskaart en paspoort en handelskaart op naam van uw broer maar met uw eigen foto.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

U verklaart een vijftal maanden soldaat te zijn geweest in de Irakese Nationale Garde, en dit vanaf februari 2008. Nadat u hielp bij een arrestatie van een leider van het Medhileger uit uw wijk, werd u door het Mehdi leger bedreigd, waardoor u besloot om uw land te verlaten.

Echter, hierbij dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw werk bij de Irakese Nationale Garde onvoldoende aannemelijk zijn. U legt namelijk vage verklaringen af omtrent uw gevolgde opleidingen en uw werk in Irak bij het leger en eveneens blijkt u slechts een heel beperkte kennis te hebben van het leger, de legerleiders en de legerbassen in Irak. Tenslotte legt u ook ongerijmde en tegenstrijdige verklaringen af waardoor verder aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt getwijfeld.

Zo dient ten eerste te worden opgemerkt dat u uw profiel onvoldoende aannemelijk maakt aangezien u onvoldoende op de hoogte blijkt te zijn van evidente kenmerken van het Irakese leger in uw regio. U verklaart dat (L.R.O.) uw overste was. Hij zou het hoofd zijn van de achtste divisie van het Iraakse leger en zou verantwoordelijk zijn geweest voor het trainingscentrum in de zeven zuidelijke provincies. Echter, uw kennis over uw baas en de structuur van deze achtste divisie waartoe u behoorde, is uiterst beperkt waardoor ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid ervan.

Zo verklaart u dat u uw baas een tiental keer zag in het trainingscentrum en hierna zou hij nog dikwijls naar de controlepost zijn gekomen alwaar u werkte (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.3). Echter bij de vraag naar de volledige naam en de stamnaam van uw baas, blijft u het antwoord schuldig (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.2). Zelfs als later in het gehoor zijn volledige naam wordt vernoemd (O.F.A.G.), doet dit bij u niet echt een belletje rinkelen. U verklaart dat het mogelijk is dat de opgegeven naam zijn familienaam is, maar dat u het eigenlijk niet weet (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.7). Als u verder een foto wordt getoond van O. en de gouverneur van de Qadessiye provincie, blijkt u geen van beide te herkennen (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.6). Dit terwijl u verklaart uw baas regelmatig te hebben gezien, waardoor van u kan verwacht worden dat u hem herkent op de foto. U verklaart bovendien foutief, zoals blijkt uit info waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie zich in het dossier bevindt, dat op de foto de verantwoordelijke van de Nationale Garde in Basra staat. Dit is hoogst merkwaardig.

Verder dient te worden opgemerkt dat u vaag blijft in uw omschrijving van de structuur van de tweeduizend man tellende achtste divisie van het Iraakse leger. U vermeldt slechts dat er veel officieren waren en bij nader doorvragen naar de structuur stelt u dat de onderverdeling gebeurt volgens provincie, maar u geraakt niet verder dan dit (gehoorverslag CGVS dd. 10/09/2009 p.10). Dat u zo vaag dient te blijven over elementaire zaken betreffende het Irakese leger maakt dat er twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande.

Ook dient te worden opgemerkt dat u vage en uiteenlopende verklaringen aflegt met betrekking tot uw periode van opleiding in het leger en de situering ervan in de tijd. U verklaart tijdens beide interviews op het Commissariaat-generaal dat u ongeveer vijf maanden in het leger was. Hierbij zou u volgens het tweede gehoor twee maanden opleiding hebben gekregen, alwaar u fysieke en wapen training kreeg (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.2,3,4 en p.5). Echter, tijdens het eerste gehoor verklaarde u een drie maanden durende opleiding te hebben gevolgd (gehoorverslag CGVS dd. 10/09/2009 p.8). Deze uiteenlopende verklaringen omtrent de duur van uw opleiding tijdens uw uiterst korte legerloopbaan zijn heel opmerkelijk te noemen.

Later legt u eveneens uiterst vage verklaringen af met betrekking tot de periodes en de plaatsen van tewerkstelling bij het leger. Zo verklaarde u in het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u gedurende drie à vier weken niet geleverd was in de controlepost Sob el Shamiye, maar wel in Al Hamad. U kon echter niet het juiste aantal weken aangeven dat u afwezig was in de controlepost Sob Al Shamiye (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.8). Ook de uitgevoerde huiszoeken kan u niet bij benadering situeren in de tijd. U verklaart dat deze plaatsvonden in 2008, maar slaagt er niet in deze meer specifiek te situeren (gehoorverslag CGVS dd. 10/09/2009 p.11). Het is merkwaardig dat u

zo vaag blijft omtrent de periodes dat u bij het Irakese leger was, zeker gezien het korte periodes betreffen en gezien deze gebeurtenissen aan de basis liggen van uw definitief vertrek uit uw geboorteland. Bijgevolg kunnen van u uitgebreide en gedetailleerde verklaringen hieromtrent worden verwacht.

Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat u zelfs de periode dat u de voorgelegde militaire kaart verkreeg niet meer kan situeren. Zo verklaart u eerst met veel aarzeling dat u de voorgelegde militaire kaart tijdens uw opleiding verkreeg, maar later verklaart u dan weer dat u deze kaart na uw opleiding verkreeg (gehoorverslag CGVS dd. 10/09/2009 p.10). Deze wijzigende verklaringen hieromtrent doen verder twifelen aan de authenticiteit van de voorgelegde militaire kaart.

Verder verklaart u tijdens het eerste interview op het CGVS meermaals dat u (A.A.Q.) persoonlijk hebt helpen arresteren toen deze de controlepost wou passeren. U had deze persoon herkend omdat hij afkomstig is van uw wijk. Ook de persoon (N.A.R.) zat in diezelfde wagen maar deze zou kunnen vluchten zijn tijdens de controle, zo zegt u (gehoorverslag CGVS dd. 10/09/2009 p.12). Compleet in strijd hiermee verklaart u tijdens het tweede gehoor dat u (N.A.R.) persoonlijk heeft helpen arresteren en hem hebt overgedragen aan de gerechtelijke politie. Zijn kompaan (A.A.Q.), die eveneens in de auto zat, zou gevlucht zijn (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.7). Deze versies van de feiten lopen geheel uit elkaar. Deze uiteenlopende verklaringen met betrekking tot de kern van uw asielrelaas doen verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Vervolgens dient eveneens te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte blijkt van de namen van de Amerikaanse basissen in de provincie Diwaniye of van de naam van het aldaar gelegde onderdeel van het Amerikaanse leger. U blijkt evenmin de naam van de leider van de grootste Amerikaanse legerbasis te kennen in Diwaniye of een andere Amerikaanse legerleider in Diwaniye te kunnen opnoemen (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.2 en p.6 en dd. 10/09/2009 p.12). Dit terwijl u verklaart in Sob Al Shamiye vlak naast een Amerikaanse basis te zijn gelegd geweest en ook dat u soms samen met de Amerikanen en de Irakese politie huiszoekingen uitvoerde (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.2 en dd. 10/09/2009 p.11). Als u dan de namen van de grootste VS basissen in Diwaniye worden voorgeschoteld, blijkt u deze niet te kennen en deze niet met zekerheid te kunnen situeren (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.2 en p.7).

Verder is het merkwaardig dat u niet weet dat er naast de Amerikanen ook Polen en andere nationaliteiten waren gelegd in Diwaniye en dat u uiteindelijk ook niet weet wanneer deze zijn vertrokken uit Diwaniye (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.3-6). Ook dit is zeer opmerkelijk voor iemand die zegt actief te zijn geweest in het Iraakse leger.

Verder dient te worden opgemerkt dat u tijdens het eerste interview op het CGVS verklaart dat u drie maanden bij uw zus verbleef voor uw vertrek (gehoorverslag CGVS dd.10/09/2009 p.7) terwijl u later stelt dat dit slechts twee maanden waren (gehoorverslag CGVS dd.16/02/2010 p.5). Deze uiteenlopende verklaringen versterken de hierboven vermelde twijfel naar geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Verder dient te worden opgemerkt dat de overige door u voorgelegde documenten, namelijk een nationaliteitsbewijs, een identiteitskaart, een brief van de kamer van koophandel, een identiteitskaart en paspoort en handelskaart op naam van uw broer maar met uw eigen foto, niet van die aard zijn om bovenstaande motivering te wijzigen, gezien deze documenten uw eigen identiteit en deze van uw broer betreffen.

Er dient vervolgens volledigheidshalve ook worden verwezen naar de dossiers van de asielaanvragen van uw broers (L.) (O.V. 6.542.164) en (J.) (O.V. 4.939.971). Uw broer (L.) werd eveneens gehoord op het CGVS op 27/07/2010 en verliet zijn land omwille van uw problemen. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd hem betekend. Voor uw broer (J.) werd op 31/07/2002 door het CGVS besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus op basis van bedrieglijkheden in zijn asielrelaas.

Uit wat voorafgaat kan niet worden besloten dat u uw land hebt verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - " Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK dd. 20 mei 2010).

De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen. Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ("drive-by-shootings", schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - " Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK dd. 20 mei 2010).

De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de Zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de Zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie vUNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p. 18 – p. 21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de Zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Diwaniye in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Diwaniye in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Diwaniye aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 62 en 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaart dat hij wel degelijk een coherent relaas heeft uiteengezet met betrekking tot zijn vervolgingsvrees in Irak. Ter staving bracht hij, naast zijn identiteitsdocumenten, een militaire kaart bij. De commissaris-generaal heeft niet onderzocht of verzoeker als soldaat bij de Nationale Garde geïdentificeerd kan worden door het Mehdi-leger. Verzoeker stelt bijgevolg in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

2.2.1. Aangaande de algemene motiveringsverplichting, vervat in de wet van 29 juli 1991, alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien deze in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ingevolge zijn verklaringen zijn werk bij de Iraakse Nationale Garde geenszins aannemelijk wist te maken. Verzoeker legde vage verklaringen af omtrent zijn gevolgde opleidingen en zijn werk in Irak bij het leger. Daarnaast heeft verzoeker een heel beperkte kennis van het leger, de legerleiders en de legerbasis in Irak en legde hij ongerijmde en tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker doet in zijn verzoekschrift niet de minste moeite om de vastgestelde vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers verwijzing naar de bijgebrachte militaire kaart kan, tevens gelet op de incoherente verklaringen die hij omtrent de verkrijging aflegde, zijn teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen.

Verzoeker brengt geen argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het (bondig) herhalen van zijn asielmotieven. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.1. Een tweede middel puurt verzoeker uit een schending van artikel 62 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat hem minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend wegens de onveiligheidssituatie in Irak.

3.2. Uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie regionaal verschillend is (zie bijgevoegde SRB in het administratieve dossier inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" van 20 mei 2010). Zoals blijkt uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing en de uitgebreide informatie in het administratieve dossier bestaat er voor burgers uit Qadissiya in de provincie Diwaniya actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet *in concreto*. Evenmin brengt hij elementen aan die wijzen op een situatie in de zin van artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet voor burgers uit de provincie Diwaniya in Zuid-Irak.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS